

# สัญลักษณ์วิทยา เชิงภาษา



\* สุริย์ คิริพัฒน์



ส

งที่อยู่รอบตัวเรา  
สามารถสื่อความ  
หมายในตัวเอง  
ได้ และอาจมี  
มนุษย์เป็นผู้กำ-

หนดค่าความหมายให้กับสิ่งเหล่านั้นได้ด้วย ว่าสิ่งดังกล่าวนั้นสื่อความหมายถึงอะไรได้บ้างตามที่กำหนดไว้ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง สิ่งเหล่านั้นทำหน้าที่เป็นสัญลักษณ์

ลักษณะสื่อความหมาย สัญลักษณ์  
ที่ทำหน้าที่สื่อความหมายอาจ  
แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ

(1) สัญลักษณ์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษา

(2) **สัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้องกับภาษา** วัจนวิทยาหรือภาษาศาสตร์ สัญลักษณ์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษา เช่น พิธีกรรมต่าง ๆ ตามประเพณี เช่น ประเพณีงานบวช ประเพณีขึ้นบ้านใหม่ งานแต่งงาน เป็นต้น พิธีกรรมเหล่านี้มีขึ้นเพื่อต้องการจะสื่อความหมายถึงอะไรบางอย่าง และพิธีกรรมเหล่านี้จะสื่อความหมายถึงแนวความคิด ความเชื่อ หรือค่านิยมไปด้วยในขณะเดียวกัน นอกจากนี้ สัญลักษณ์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษาอาจจะอยู่ในลักษณะเครื่องหมาย เหยียดตรา หรือตำแหน่งยศ เป็นต้น ซึ่งสิ่งดังกล่าวนี้จะมี ความหมายชัดเจนเมื่อบุคคลหรือกลุ่มบุคคลเข้าใจความหมายของ สิ่งดังกล่าวนี้ในลักษณะแนวทาง อย่างเดียวกัน สำหรับสัญลักษณ์ ที่เกี่ยวข้องกับภาษานั้น เป็นเนื้อหาที่แตกต่างออกไปอีกต่างหาก ซึ่งเป็นกระบวนการที่พยายามจะ เก็บความหมายของสิ่งต่าง ๆ ให้ ปรากฏออกมาในรูปอักษรที่รวมกันเป็นคำ ในทางตรงกันข้าม อักษรที่รวมกันเป็นคำหรือวลีนั้น ก็จะสามารถสื่อความหมายย้อนกลับ ไปอธิบายถึงความชัดเจนเชิงความหมายของสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อมนุษย์นำอักษร เหล่านั้นไปใช้ จะสื่อความหมาย กันได้ชัดเจนมากน้อยเพียงใด ก็ ขึ้นอยู่กับขอบเขตความหมายที่

ชัดเจนในการกำหนดหรือตกลง กันไว้ก่อน ดังนั้น ในการเสนอ บทความนี้ผู้เขียนตั้งใจจะเสนอ แนวคิดด้านสัญลักษณ์ที่เกี่ยวข้อง กับภาษาโดยตรง โดยจะอธิบาย ถึงกระบวนการรวมความหมาย ของหน่วยสัญลักษณ์ที่ปรากฏอยู่ ในระดับประโยค

สำหรับกระบวนการรวม ความหมายของหน่วยสัญลักษณ์ใน ระดับประโยคนั้น ปัจจุบันหรือองค์ ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำ หน้าที่เกี่ยวข้องมากที่สุดคือ เวลา ส่วนปัจจัยรองลงไป คือ สภาว การณ์ ปัจจัยด้านเวลาสามารถ แบ่งย่อยออกเป็น

(1) เวลาอดีต (Past Time)

(2) เวลาปัจจุบัน (Present Time)

(3) เวลาอนาคต (Future Time)

ส่วนปัจจัยด้านสภาวการณ์ สามารถแบ่งเป็น

(1) สภาวการณ์ที่จบสิ้นไปแล้วในขณะใดขณะหนึ่ง ในอดีต (Past Event)

(2) สภาวการณ์ที่ดำรงอยู่ในช่วงปัจจุบัน (Present Event)

(3) สภาวการณ์ที่กำลังดำเนินอยู่ (Continuous Event)

(4) สภาวการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ในอดีตแล้วยังผลมาถึง ปัจจุบัน (Perfect Event)

(5) สภาวการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต (Future Event) ปัจจัยด้านเวลาและปัจจัย ด้านสภาวการณ์ จะทำหน้าที่ร่วมกัน ในการกำหนดให้คำต่าง ๆ มารวมกันเพื่อให้ได้ความหมายอย่าง ถูกต้องและชัดเจน ดังนั้น ปัจจัย สุดท้ายที่เข้ามาเกี่ยวข้อง คือ คลัง ศัพท์ (Lexicon) ว่ามีจำนวนมาก น้อยเพียงใด คำที่อยู่ในคลังศัพท์ เกิดขึ้นจากการรับรู้ความหมาย ใหม่ที่ปรากฏอยู่ในสภาพแวดล้อม ภาษาหรือชุมชนภาษาแห่งใด แห่งหนึ่ง หมายความว่าผู้ใช้ภาษา สามารถเข้าใจภาษาใดภาษา หนึ่งได้ด้วยตนเอง และสามารถ ใช้ภาษานั้นได้ถูกต้องตามกฎ ไวยากรณ์หรือเรียกได้ว่าเป็น เจ้า ของภาษา (Native Speaker) นอกจากนี้ คำที่อยู่ในคลังศัพท์ อาจเกิดจากการเรียนรู้โดยตรง โดยผ่านกระบวนการเรียนการ สอนภาษาของโรงเรียนหรือจาก ครูที่มาสอนโดยตรง ในโครงสร้าง คลังศัพท์จะประกอบไปด้วยหมวด ของคำ ซึ่งหมายความว่าคำ ๆ ใด ที่มีความหมายหรือมีหน้าที่ทาง ไวยากรณ์เหมือนกัน จะจัดเป็น กลุ่มคำเดียวกัน ดังเช่นตามแนว คิดของ ทัศนวิทยาไวยากรณ์ดั้งเดิม (Traditional Grammar) จะ แบ่งหมวดคำเป็น 8 หมวด ได้แก่ คำนาม (Noun) คำสรรพนาม (Pronoun) คำกริยา (Verb)

คำคุณศัพท์ (Adjective) คำกริยาวิเศษณ์ (Adverb) คำบุพบท (Preposition) คำสันธาน (Conjunction) และ คำอุทาน (Interjection) นอกจากคำในคลังศัพท์สามารถแบ่งออกเป็นหมวดหมู่ได้แล้ว กระบวนการหนึ่งที่น่าสนใจมากที่สุดคือ กระบวนการนิยามความหมายของคำ (Word Definition) กระบวนการนี้จะเกิดขึ้นในขณะเดียวกันที่มี การรับรู้ภาษา (Language Acquisition) หรือมี การเรียนรู้ภาษา (Language Learning) หน้าที่โดยตรงของกระบวนการดังกล่าว คือ การระบุขอบเขตความหมายของคำ ว่ามีความหมายกว้างหรือแคบมากน้อยเพียงใด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ มีความหมายได้กี่อย่าง ซึ่งจะรวมทั้งกระบวนการเทียบเคียงความหมายเข้าไปด้วย กระบวนการเทียบเคียงความหมาย จะทำหน้าที่เชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างคำ ๆ หนึ่งกับคำอื่น ๆ ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงหรือไกลจากอีกคำ ๆ หนึ่ง ซึ่งทำให้เกิดคำที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน จนถึงคำที่มีความหมายตรงกันข้ามกันออกไป จนมีความสัมพันธ์กันน้อยลง ดังนั้น ความสัมพันธ์เชิงอรรถศาสตร์จึงน่าจะเป็น ความสัมพันธ์แบบเครือข่าย (Net Work) มากกว่าจะเป็น ความ

### สัมพันธ์แบบแนวตั้ง หรือ ความสัมพันธ์แบบแนวนอน

นอกจากจะมีกระบวนการนิยามความหมายของคำและกระบวนการเทียบเคียงความหมายเกิดขึ้นในการจัดแบ่งหมวดหมู่คำในคลังศัพท์แล้ว ผู้ใช้ภาษายังสามารถจัดเก็บความรู้ส่วนพิเศษไว้เพิ่มเติม คือ รายละเอียดปลีกย่อยเกี่ยวกับคำ หรือกระบวนการจัดโครงสร้างของคำ ซึ่งจะมีผลต่อการจัดแบ่งหมวดหมู่คำ รวมทั้งการเพิ่มหรือลดจำนวนคำและความหมายในภาษา อย่างเช่น การเติมวิภัติปัจจัยในภาษาอังกฤษ หรือการสร้างคำสม ดังตัวอย่าง การเติมวิภัติปัจจัยในคำ “Symbol” เมื่อเติมวิภัติปัจจัยแล้วจะได้คำเพิ่มขึ้น ได้แก่ “Symbolic”, “Symbolize”, และ “Symbolism” หรือตัวอย่างคำสม เช่น “Shot Cut” (A way of going, doing, etc. that saves time, money, energy, etc.) หรือ “Long Shot” (An effort not likely to succeed) เป็นต้น ในกระบวนการสร้างคำดังกล่าวนี้ ผู้ใช้ภาษาอาจจะมีความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับรายละเอียดประวัติของคำด้วยก็ได้ สิ่งที่น่าสนใจเพิ่มเติมอีกประการหนึ่ง คือยิ่งผู้ใช้ภาษามีความรู้เกี่ยวกับ กระบวนการนิยามความหมายของคำ กระบวนการเทียบเคียง

ความหมายของคำ และ กระบวนการจัดโครงสร้างของคำ มากเพียงใด ยิ่งทำให้ผู้ใช้ภาษาสามารถใช้ภาษาได้คล่องตัวมากยิ่งขึ้นเท่านั้น เพราะฉะนั้น กระบวนการรวมความหมายของหน่วยสัญลักษณ์ในระดับประโยค จึงมีองค์ประกอบ 3 ประการเป็นพื้นฐานสำคัญ ได้แก่ ปัจจัยด้านเวลา ปัจจัยด้านสภาวะการณ์ และ ปัจจัยด้านคำศัพท์

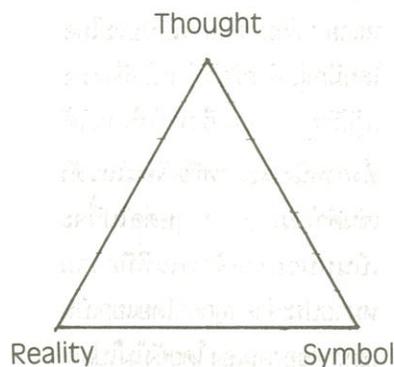
ตามทัศนคติของผู้เขียนแล้ว การพัฒนาด้านภาษาของมนุษย์โดยทั่วไปน่าจะมีปัจจัยสำคัญทั้ง 3 อย่างรวมอยู่ด้วย อย่างเช่นปัจจัยด้านสภาวะการณ์นั้น ผู้ใช้ภาษาจะต้องสร้างสถานการณ์หรือเหตุการณ์ให้เกิดขึ้นซึ่งจะอยู่ในลักษณะการจัดลำดับเรื่องราวของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้ใช้ภาษาเผชิญมาหรือปรุงแต่งขึ้นมาจากจินตนาการของตนเอง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจะถูกลำดับตามระยะเวลาเสมอ หรือกล่าวในอีกทางหนึ่งปัจจัยด้านสภาวะการณ์แต่ละสภาวะการณ์ที่เกิดขึ้นจะถูกแบ่งลำดับตามปัจจัยด้านเวลาเสมอ ถ้าไม่มีปัจจัยด้านเวลาเป็นตัวควบคุมลำดับเหตุการณ์ เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจะอยู่ในลักษณะสับสน ไม่มีระเบียบและไม่ชัดเจนหรือผู้ฟังไม่สามารถปะติดปะต่อเรื่องราวได้ชัดเจนตามลำดับเหตุการณ์ แต่อย่างไร

ก็ตาม ผู้ใช้ภาษายังสามารถเสนอความคิดหรือเรื่องราวเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ตามลำดับความสำคัญ (Priority) ของเนื้อเรื่องได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการใช้ภาษาเขียน เพราะผู้เขียนมีเวลาเพียงพอในการจัดลำดับเนื้อหา และสามารถขีดเส้นโคจรสร้างภาษาได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น การลำดับเนื้อหาจึงสามารถเสนอได้ 2 แนวทางคือ การลำดับเหตุการณ์ตามเวลา (Chronological Arrangement) และ การลำดับเหตุการณ์ตามความสำคัญ (Prior Arrangement) ซึ่งการลำดับเหตุการณ์ตามเวลาจะเป็นธรรมชาติที่สุดตามกระบวนการของมนุษย์หมายความว่า การเสนอเรื่องราวเหตุการณ์ใด ๆ ก็ตาม ตามหลักทั่วไปควรจะเสนอตามลำดับเวลาที่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น จะทำให้เข้าใจเรื่องราวเหตุการณ์ได้ง่ายขึ้น แต่อย่าลืมว่า ระบบความคิดของมนุษย์มีลักษณะสลับซับซ้อนและมีมุมมองด้านเวลาแตกต่างกันด้วย ยกตัวอย่างเช่น คนไทยกับคนอังกฤษโดยทั่วไปย่อมมองเวลาในทัศนะที่แตกต่างกันอย่างแน่นอน คนไทยจะมองเวลาในลักษณะเป็นแบบ วงกลม หรือเป็นแบบวัฏจักรหมุนเวียนติดต่อกันเรื่อยไปไม่ขาดตอน แต่คนอังกฤษจะมองเวลาในลักษณะที่เป็นเส้นตรง เวลาในแต่ละขณะ

จะถูกใช้ให้หมดตลอดเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ เพราะฉะนั้น เส้นเวลาแบบคนอังกฤษหรือชาวยุโรปจึงแบ่งเวลาได้ชัดเจน ซึ่งเปรียบเทียบได้กับอายุขัยของคนนั่นเองที่ต้องแก่เดาฯฯฯไปเรื่อย ๆ เวลาจึงเป็นเรื่องสำคัญตามแนวคิดแบบเส้นตรงดังกล่าว

จากแนวคิดดังกล่าวนี้ ผู้เขียนจึงขอใช้เกณฑ์ปัจจัยเวลาแบบเส้นตรงในการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของหน่วยสัญลักษณ์ในระดับประโยค เพราะเป็นลักษณะที่ดูเป็นไปตามธรรมชาติที่แท้จริงมากกว่าการมองเวลาเป็นแบบวงกลมในจุดนี้ ในขณะที่ผู้ใช้ภาษากำลังสร้างปัจจัยด้านสภาวะการณ์ขึ้นนั้น ปัจจัยด้านเวลาจะเริ่มแสดงบทบาทที่เกี่ยวข้องทันที แต่ในกระบวนการคิดของมนุษย์นั้น คงไม่คิดอยู่ในความว่างเปล่าโดยปราศจากการใช้คำเป็นสื่อกลาง ในประเด็นดังกล่าวนี้ ผู้เขียนจะยึดหลักเกณฑ์ที่ว่ากระบวนการคิดของมนุษย์นั้นต้องใช้ภาษาเป็นสื่อกลางทุกครั้ง หรือกล่าวในอีกทางหนึ่งมนุษย์ใช้คำเพื่อเก็บความหมายของความคิดของตนเอง เพราะฉะนั้น กรอบความคิด (Concept) หรือความคิดรวบยอดแต่ละหน่วยนั้น จึงควรประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 อย่าง ได้แก่ ปัจจัยด้านเวลา ปัจจัยด้านสภาวะการณ์ และปัจจัยด้านคำศัพท์ รวม

กันเป็นหนึ่งหน่วยกรอบความคิด (Concept Unit) หรือหนึ่งหน่วยสัญลักษณ์ด้านภาษา (Linguistic Symbol Unit หรือ Sign) ดังนั้น หน่วยสัญลักษณ์ด้านภาษาแต่ละหน่วยจะประกอบด้วย (1) ความคิด (Thought) หรือปัจจัยด้านเวลาที่ลำดับปัจจัยสภาวะการณ์ที่กำลังคิดอยู่ (2) ธรรมชาติที่เป็นจริงหรือสิ่งที่ปรากฏที่แท้จริง (Reality) หรือปัจจัยด้านสภาวะการณ์หรือเนื้อหาเหตุการณ์ที่เป็นจริงอาจอยู่ในสภาพที่เป็นรูปธรรมมองเห็นได้หรือจับต้องได้ หรืออาจอยู่ในสภาพที่เป็นนามธรรมที่จับต้องไม่ได้ เช่น คำว่า “ความดี” หรือ “ความสุข” คำทั้งสองคำนี้เป็นสภาวะแบบนามธรรม ซึ่งแตกต่างจากคำว่า “แมว” หรือ “ก้อนหิน” ซึ่งจับต้องได้อย่างแน่นอน (3) สัญลักษณ์ที่ใช้สื่อความหมาย (Symbol) หรือปัจจัยด้านคำศัพท์ ดังรูปข้างล่างนี้



จึงเรียกกรอบความคิดหนึ่งตัว จับกัน

ปัจจัยด้านเวลาเมื่ออยู่ที่หน่วยสัญลักษณ์ด้านภาษาหรือคำแต่ละคำจะมีค่าเป็นศูนย์ ค่าของเวลาจะเริ่มเปลี่ยนแปลงไปเมื่อหน่วยสัญลักษณ์นั้นไปรวมกับหน่วยสัญลักษณ์หน่วยอื่น (Signification Process) การรวมความหมายเชิงภาษา (Linguistic Collocation) จึงจะเกิดขึ้น การรวมความหมายในจุดนี้หมายความว่า ความหมายที่เกิดขึ้นใหม่ที่อยู่นอกเหนือความหมายประจำคำแต่ละคำหรือแต่ละหน่วยสัญลักษณ์นั้นจะต้องสื่อความหมายตามความคิดของผู้ใช้ภาษาที่ได้คิดไว้แล้ว กระบวนการรวมความหมายนี้เปรียบเสมือนกับการนำภาพนิ่งหลาย ๆ ภาพมาวางเรียงกัน เพื่อให้เกิดภาพที่มีชีวิตชีวาขึ้นมาหรือประหนึ่งมีชีวิต ปัจจัยที่ทำให้ดูเหมือนมีชีวิตขึ้นมา คือ ปัจจัยด้านเวลา และ ปัจจัยด้านสภาวะการณ์ นั่นเอง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง คือหน่วยสัญลักษณ์ด้านภาษาในระดับคำหลาย ๆ คำมารวมกันเป็นประโยค โดยมีกลุ่มคำกริยาทำหน้าที่แสดงปฏิบัติการอาการ ซึ่งทำให้เห็นได้ทั้งภาพนิ่งและภาพที่เคลื่อนไหว ดังเช่นคำในภาษาอังกฤษต่อไปนี้จะเป็นหน่วยสัญลักษณ์ที่มีความหมายประจำคำทุกคำโดยแยกเป็นเอกเทศของตนเอง โดยยังไม่ไปผูกพันกับคำอื่นหรือแสดงอาการเกี่ยว

ข้องกับคำอื่น ได้แก่ the, eat, cat, is, -ing และ fish เมื่อนำคำเหล่านี้มารวมกัน โดยกำหนดสถานการณ์ไว้ว่า เราเห็นเจ้าแมวตัวนั้นหนึ่งตัวกำลังกินปลาหลายตัวเหมือนกันอยู่ในขณะนี้ดังนี้

The cat is eating fish.

จากตัวอย่างประโยคข้างบนนี้จะเห็นได้ว่า ประโยคดังกล่าวสามารถสื่อความหมายได้ตามความต้องการของผู้ใช้ภาษา หรือเป็นไปตามปัจจัยด้านสภาวะการณ์ที่กำหนดไว้ของผู้ใช้ภาษาแต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าเราจัดเรียงกลุ่มคำเหล่านี้ผิดไปจากลำดับคำดังกล่าวก็ไม่สามารถสื่อความหมายได้ตามที่กำหนดไว้ หรือไม่ น่าจะเป็นที่ยอมรับได้ตามหลักเกณฑ์ของภาษาอังกฤษ เช่น

Is the cat eating fish ?

\*Is fish eating the cat ?

\*The fish is cat eating.

\*The fish is eating cat.

\*The cat fish is eating.

...etc.

จากตัวอย่างข้างบนนี้ จะ

เห็นได้ว่าประโยคที่มีเครื่องหมายดอกจันทึบกำกับไว้ด้านหน้านั้น เป็นประโยคที่ผิดหลักไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษอย่างแน่นอน ส่วนประโยคแรกอาจจะถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ แต่ไม่เป็นไปตามความหมายที่ผู้ใช้ภาษากำหนดไว้

สำหรับการรวมความหมายของกลุ่มคำในประโยค "The cat is eating fish." นั้น หน่วยสัญลักษณ์หรือคำที่ทำหน้าที่เพิ่มความหมายให้แก่หน่วยคำอื่น ๆ จนกลายเป็นกลุ่มความหมายใหม่ขึ้นมา ได้แก่ คำทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ (Function Word) นั่นคือ the, is และ -ing และการจัดเรียงคำในประโยค (Word Order) ซึ่งถือว่าเป็นกลไกที่สำคัญ เช่นเดียวกัน ลองพิจารณาประโยคข้างล่างต่อไปนี้เป็นประโยคที่ถูกหลักไวยากรณ์แต่ไม่ถูกต้องตามเหตุผล คือ

Fish are eating the cat.

ประโยคดังกล่าวนี้ ถ้าผู้ใช้ภาษาหมายถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่ห้องครัวในบ้านคงเป็นเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นได้ยากมาก แต่ ถ้าเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นที่ลุ่มแม่น้ำอเมซอนก็คงพอฟังได้เหมือนกัน เพราะในแม่น้ำดังกล่าวมีปลาปิรันย่าซึ่งกินเนื้อสัตว์อื่น

เป็นอาหาร

จากตัวอย่างประโยค "The cat is eating fish." นั้น จะเห็นได้ว่าก่อนที่ผู้ใช้ภาษาจะสร้างประโยคดังกล่าวขึ้นมา ผู้ใช้ภาษาจะต้องกำหนดปัจจัยด้านสภาวะการณ์ของเหตุการณ์ไว้ก่อน ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านเวลา และเชื่อมโยงด้วยปัจจัยด้านคำศัพท์ ซึ่งทำหน้าที่เก็บรวบรวมความหมายของความคิดไว้ก่อน นำเสนอออกมาเป็นประโยคที่ต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ ในอันดับต่อไปจะเป็น

การกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านเวลาและปัจจัยด้านสภาวะการณ์ที่มีผลต่อโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวกับกาลหรือ Tenses ต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ปัจจัยด้านเวลา :

T1 = Past Time

T2 = Present Time

T3 = Future Time

ปัจจัยด้านสภาวะการณ์ :

E1 = Past Event

E2 = Present Event

E3 = Future Event

E4 = Perfect Event

E5 = Continuous Event

ปัจจัยด้านคำศัพท์ :

Lexicon :

L1 = Noun

L2 = Pronoun

L3 = Verb

L4 = Adjective

L5 = Adverb

L6 = Preposition

L7 = Conjunction

L8 = Interjection

โครงสร้างที่ 1 PAST SIMPLE TENSE

Past Time + Past Event + Lexicon

He stayed at home yesterday.

[He stay - ed at home yesterday]

L2 L3 T1-E1-L6 L1 L5 ===== > E1 T1

โครงสร้างที่ 2 PRESENT SIMPLE TENSE

Present time + Present Event + Lexicon

She works hard.

[She work - s hard]

L2 L3 T2-E2 L5 === > E2 T2

โครงสร้างที่ 3 FUTURE SIMPLE TENSE

Future Time + Future Event + Lexicon

John will write the letter.

[John will write the letter]

L1 L3-T3-E3 L3 L4 L1 ===== > E3 T3

โครงสร้างที่ 4

PAST CONTINUOUS TENSE

Past Time + Continuous Event + Past Event + Lexicon

She was walking yesterday.

[She was walk - ing yesterday]

L2 L3-T1-E1 L3 E5 L5 ===== > E1 E5 T1

โครงสร้างที่ 5

PAST PERFECT TENSE

Past Time + Perfect Event + Lexicon

The train had left (when I reached the railway station).

[The train had left]

L4 L1 L3-T1-E1 L3-E4 ===== > E1 E4 T1

โครงสร้างที่ 6

PAST PERFECT CONTINUOUS TENSE

Past Time + Perfect Event + Continuous Event + Lexicon

The students had been studying English.

[The students had been study - ing English].

L4 L1 L3-T1-E1 L3-E4 L3 E5 L1 === > E1 E4 E5 T1

โครงสร้างที่ 7

PRESENT CONTINUOUS TENSE.

Present Time + Continuous Event + Lexicon

She is sleeping.

[She is sleep - ing]

L2 L3-T2-E2 L3 E5 ===== > E2 E5 T2

โครงสร้างที่ 8

PRESENT PERFECT TENSE

Present Time + Perfect Event + Lexicon

My niece has had breakfast.

[My niece has had breakfast.]

L4 L1 L3-T2-E2 L3-E4 L4 ===== > E2 E4 T2

โครงสร้างที่ 9

PRESENT PERFECT CONTINUOUS TENSE

Present Time + Perfect Event + Continuous Event + Lexicon

We have been living here.

[We have been living here]

L2 L3-T2-E2 L3-E4 L3-E5 L5 - ===== > E2 E4 E5 T2 -

## โครงสร้างที่ 10

## FUTURE CONTINUOUS TENSE

Future Time + Continuous Event + Lexicon

She will be learning tomorrow.

[She will be learn-ing tomorrow]

L2 L3-T3-E3 L3-E2 L3 E5 L5 ===== &gt; E3 E5 T3

## โครงสร้างที่ 11

## FUTURE PERFECT TENSE

Future Time+Perfect Event + Lexicon

They will have spoken English.

[They will have spoke English]

L2 L3-T3-E3 L3-E2 L3 E4 L3 ===== &gt; E3.E4 T3

## โครงสร้างที่ 12

## FUTURE PERFECT CONTINUOUS TENSE

Future Time + Perfect Event + Continuous Event + Lexicon

It will have been raining (for two hours).

[It will have been rain - ing (for two hours)]

L2 L3-T3-E3 L3-E2 L3- E4 L3 E5 L5 ===== &gt; E3 E4 E5 T3

สิ่งที่น่าสังเกตคือ เหตุการณ์ที่เกิดในอนาคตจะมีความผูกพันกับเหตุการณ์ที่อยู่ในปัจจุบัน เพราะคำกริยาทุกคำที่อยู่ถัดจากคำกริยาที่บ่งบอกอนาคต (will, shall, หรือ would) จะต้องเป็นคำกริยาที่เป็นรูปปัจจุบัน (Present Form) เสมอ ในทางตรงข้ามกัน เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตจะไม่มีหน่วยสัญลักษณ์ทางภาษา (คำ) ที่แสดงถึงเวลาในปัจจุบัน เพราะฉะนั้น เส้นแบ่งเวลาระหว่างเวลาในอดีตกับเวลา

ในปัจจุบันจึงมีความชัดเจนมากกว่า เส้นแบ่งเวลาระหว่างเวลาในปัจจุบันกับเวลาในอนาคต เว้นการเชื่อมโยงเหตุการณ์ระหว่างอดีตกับปัจจุบัน คือ หน่วยสัญลักษณ์ใน Present Perfect Tense หน่วยสัญลักษณ์ที่บ่งบอกเหตุการณ์ที่เป็นปัจจุบันคือ Verb to Have ส่วนหน่วยสัญลักษณ์ที่บ่งบอกเหตุการณ์นั้นได้เกิดมาจากอดีต คือ คำกริยาที่อยู่ในรูป Past Participle หรือ กริยาช่องที่ 3 นั่นเอง

กล่าวโดยสรุปแล้ว การที่มนุษย์จะคิดถ้อยคำภาษาขึ้นมาเรียบเรียงเป็นประโยคนั้น กระบวนการที่มีอิทธิพลต่อการสร้างภาษา คือ กระบวนการรวมความหมาย การรวมความหมายของภาษาเป็นการโยงความสัมพันธ์เชิงความหมายที่สูงกว่าความหมายประจำคำโดยทั่วไป เพื่อให้เป็นความหมายที่แสดงเหตุการณ์ได้โดยมีคำกริยาทำหน้าที่เป็นหน่วยสัญลักษณ์ที่แสดงอาการระหว่างหน่วยสัญลักษณ์ที่ปรากฏ

อยู่ด้านหน้าหรือด้านหลังของคำกริยานั้น หรือเรียกว่าคำที่อยู่ตำแหน่งประธานและตำแหน่งกรรม หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือคำที่อยู่ในภาคประธานและภาคแสดงนั่นเอง ในการสื่อความหมายเป็นประโยคนั้น จะแสดงออกมาเป็นหน่วยในรูปปัจจัยสภาวะการณ์ที่สอดคล้องกับปัจจัยด้านเวลา แล้วกำหนดรูปภาษาออกมาในลักษณะหน่วยสัญลักษณ์ภาษาโดยอาศัยปัจจัยด้านคำศัพท์ ในประเด็นนี้ การรวมความหมายของคำต่าง ๆ ในประโยคจึงไม่ได้เกิดขึ้นโดยปราศจากเหตุผล แต่ในทางตรงกันข้าม ในการรวมความหมายของคำต่าง ๆ นั้น เป็นการเลือกสัญลักษณ์ที่อยู่ในรูปอักษรที่เป็นกลุ่มคำที่มีความหมายประจำคำอยู่แล้ว แล้วนำมารวมกันเพื่อสื่อความหมาย

ตามปัจจัยด้านสภาวะการณ์และปัจจัยด้านเวลาที่ถูกกำหนดไว้โดยผู้ใช้ภาษาแต่ละคน ดังเช่นตัวอย่างกลุ่ม Tenses ต่าง ๆ ในภาษาอังกฤษที่นำเสนอผ่านมาแล้วนั้น เพราะฉะนั้น คำในภาษาจึงทำหน้าที่เป็นหน่วยสัญลักษณ์เพื่อสื่อความหมายทั้งในระดับคำ วลี หรือประโยค (อาจถึงระดับปริเฉท [Discourse] ก็ได้) สำหรับในระดับประโยค ความคิดที่ต้องการเสนอเป็นสัญลักษณ์ทางภาษานั้น จะถูกจัดอยู่ในรูปเหตุการณ์ (ปัจจัยด้านสภาวะการณ์) ซึ่งมีเวลาเป็นดัชนีบ่งบอกลำดับหรือตำแหน่งเหตุการณ์ที่ปรากฏขึ้น เพื่อใช้บอกตำบลหรือตำแหน่งที่เกิดเหตุการณ์นั้น ๆ ในโลกของความเป็นจริง ประการสุดท้าย สิ่งที่น่าพิจารณามากที่สุด คือ กระบวนการรวม

ความหมายจะเกิดขึ้นอย่างไรไม่มีขอบเขตในการเสนอรูปเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้ตามความคิดของผู้ใช้ภาษา ผู้ใช้ภาษาสามารถกล่าวถึงเหตุการณ์ที่ไม่จำเป็นต้องเกิดขึ้นจริงก็ได้ และสามารถกล่าวถึงเหตุการณ์ที่อยู่ในมิติเวลาทั้ง 3 ได้คือ อดีต ปัจจุบัน และอนาคต โดยไม่จำเป็นต้องปรากฏอยู่ในช่วงเวลาที่เกี่ยวข้องเหมือนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในโลกแห่งความเป็นจริง ดังนั้น ในการสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษจึงควรบรรยายหรืออธิบายปัจจัยทั้ง 3 อย่าง ให้ชัดเจนมากที่สุด เพราะเป็นกระบวนการคิดและใช้ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อความคิดเหล่านั้น นั่นคือ ปัจจัยด้านเวลา ปัจจัยด้านสภาวะการณ์ และ ปัจจัยด้านคำศัพท์

### บรรณานุกรม

- สุโขทัยธรรมาธิราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาไทย 3. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2536.
- สุรีย์ ศิริพัฒน์. "ความสัมพันธ์ทางอรรถศาสตร์ระหว่างคำนามกับคำกริยาในโครงสร้างหน่วยแก่นของกริยาวลี" ใน เอกสารประกอบการสอนชุดที่ 2 วิชาภาษาศาสตร์เบื้องต้น : รวมบทความสาขาวิชาภาษาศาสตร์. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต, 2532.
- \_\_\_\_\_. "ความสัมพันธ์ในการเกาะกลุ่มความหมายและจัดลำดับเนื้อหาในคำศัพท์ Greenhouse Effect". สุธธิ-ปริทัศน์. 5, 15, กุมภาพันธ์-พฤษภาคม 2534. หน้า 87-91.
- \_\_\_\_\_. "สัญลักษณ์วิทยา". มนุษยศาสตร์ปริทัศน์. 10, 1, 2531. หน้า 46-56.
- Heathering, Madelon E. **How Language Works**. Massachusetts : Winthrop, 1980.
- Huddleston, Rodney. **Introduction to the Grammar of English**. London : Cambridge University, 1984.
- Jackson, Howard. **Analyzing English : An Introduction to Descriptive Linguistics**. Oxford : Pergamon, 1982.